

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) D. P., b) nezl. D. P., c) An. P. a d) nezl. A. P.**, zast. JUDr. Evou Krausovou, advokátkou se sídlem Antonína Dvořáka 1117, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 6. 6. 2013, č. j. OAM-115/ZA-ZA13-K01-2013, č. j. OAM-113/ZA-ZA13-K01-2013 a č. j. OAM-114/ZA-ZA13-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 1. 2014, č. j. 29 Az 7/2013-85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelů JUDr. Evě Krausové, advokátce se sídlem Antonína Dvořáka 1117, Hradec Králové, **se přiznává** na náhradě nákladů řízení částka **13 455,20 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími ze dne 6. 6. 2013, č. j. OAM-115/ZA-ZA13-K01-2013, č. j. OAM-113/ZA-ZA13-K01-2013 a č. j. OAM-114/ZA-ZA13-K01-2013, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům (dále jen „stěžovatelům“) dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení stěžovatelé uvedli, že v zemi původu byli stěžovatelé b) a d) napadáni ve škole skinheady. Stěžovatelé dále uvedli, že jejich dům byl zapálen neznámými útočníky. Stěžovatelé vyjádřili obavu ze msty lidí spojených s mužem, který zabil otce stěžovatele a), za což byl odsouzen k pěti nebo šesti letům vězení. Sestra stěžovatele a) byla znásilněna, následně spáchala sebevraždu. Jeho bratr se otrávil, přičemž jeho tělo neslo známky bití. Na policii se neobrátili, neboť jí na základě dřívějších zkušeností nedůvěřovali. Žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednil především tu skutečnost, že stěžovatelé opustili zemi původu až rok poté, co došlo k útoku na jejich dům, přičemž netvrdili, že by po tuto dobu měli v zemi původu nějaké potíže. Zároveň žalovaný poukázal na skutečnost, že se stěžovatelé své předchozí problémy nepokusili v zemi původu řešit.

[2] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) názoru žalovaného přisvědčil a žaloby proti jeho rozhodnutím (poté, kdy je usnesením vyhlášeným při ústním jednání dne 27. 1. 2014 spojil a nadále vedl pod sp. zn. 29 Az 7/2013) rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[3] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve, v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (vyhledatelné též stejně jako dále citovaná rozhodnutí – na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry v tomto rozhodnutí traktované jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci; vzhledem k jejich všeobecné dostupnosti a stabilizovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu podepřené neměnnosti postačí na ně odkázat.

[5] Stěžovatelé přesah vlastních zájmů spatřují v tom, že se krajský soud dopustil procesního pochybení, které mohlo mít dopad do jejich hmotněprávního postavení, jelikož dle jejich názoru nedostatečně vypořádal žalobní námítky týkající se situace a možností ochrany Romů v zemi původu stěžovatelů. Své rozhodnutí tak zatížil nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Judikaturou Nejvyššího správního soudu doposud nebyla vyřešena otázka, zda správní orgán má v průběhu azylového řízení posuzovat události v životech stěžovatelů a jejich azylovou relevanci výhradně izolovaně či ve vzájemných souvislostech.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by ze své podstaty představovala pochybení způsobilé zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatelů a založit tak přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že napadené rozhodnutí krajského soudu výše uvedené požadavky splňuje. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. Krajský soud (ostatně ani žalovaný) nikterak nezpochybil obtížnou situaci Romů v zemi původu stěžovatelů, avšak uvedl, z jakých důvodů stěžovatelům dle jeho názoru mezinárodní ochrana udělena být neměla.

[7] K námitce izolovaného hodnocení skutečností tvrzených stěžovateli Nejvyšší správní soud poznamenává, že obdobnou otázkou se již zabýval v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-67, v jehož právní větě shrnul, že „*[s]právní orgán i soudy jsou povinny posuzovat, zda v případě žadatele o mezinárodní ochranu nebyly naplněny azylové důvody (tedy zda žadatel nebyl pronásledován či nemá odůvodněný strach z pronásledování) ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, i v situaci, kdy v zemi svého původu čelil sérii ústrků, které samostatně nedosahovaly takové intenzity či systematickosti, aby je bylo možno považovat za azylově relevantní, avšak které požadované intenzity mohou dosahovat teprve ve svém souhrnu (tzv. pronásledování na kumulativním základě).*“

[8] Žalovaný i krajský soud zohlednili všechny rozhodné skutečnosti ve vzájemných souvislostech, přičemž však nemohli pominout jejich posloupnost, časové intervaly je dělící i vzájemné odlišnosti [především zjevný rasový základ napadání stěžovatelů b) a d) skinheady oproti ne zcela jasnému motivu žhářského útoku na dům stěžovatelů]. Je přitom třeba zdůraznit, že ani citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 4/2012-67 nepředpokládá,

pokračování

že by pronásledování mohlo být dovozeno z množiny jednotlivých útoků, které nemají souvislost s azylově relevantními důvody dle § 12 zákona o azylu, tj. pronásledování uplatňování politických práv a svobod či odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Pravidlo uvedené v citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 4/2012-67 se dotýká pouze útoků vyvěrajících z těchto důvodů, které však samy o sobě v projednávané věci nedosahují intenzity či systematickosti pronásledování.

[9] Stěžovatelům lze přisvědčit v tom, že krajský soud skutečně uvedl, že je třeba od sebe oddělit tvrzení stěžovatelů o napadání dětí, které bylo evidentně rasově motivováno, od provedení žhářského útoku na jejich dům související údajně se mstou osob spojených s pachatelem odsouzeným za zabití otce stěžovatele a). Důvodem pro takový postup však byla nezbytnost odlišit důvody stojící za jednotlivými tvrzenými útoky. Rasovou motivaci žhářského útoku nebylo možné v posuzovaném případě, na rozdíl od napadání dětí skinheady, dovést. Krajský soud na základě těchto skutečností uvedl, že „nemohl přijmout žalobou namítanou eskalaci problémů z rasových důvodů.“

[10] Stěžovatelé se obávali násilí ze strany soukromých subjektů, zároveň vyjádřili nedůvěru k tamějším policejním orgánům. I tyto otázky již byly judikaturou Nejvyššího správního soudu reflektovány, přičemž v této souvislosti postačuje odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, a ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se jedná o skutkově i právě srovnatelné situace. Ve vztahu k namítané nedůvěře k policejním orgánům ve spojení s hrozbou násilí od soukromých osob je nutno přisvědčit žalovanému i krajskému soudu v hodnocení, dle něhož problémy stěžovatelů bylo možno řešit vnitřním přesídlením, neboť po odchodu z oblasti, ve které se jejich problémy projeví, již negativní projevy vůči nim nepokračovaly.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

[13] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 9920 Kč (za společný úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti), při zastupování čtyř stěžovatelů snížený u každého z nich o 20 %, tj. 4krát 2480 Kč, a 4krát paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 11 120 Kč. Jelikož ze soudního spisu je patrné, že advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou odměnu navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 13 455,20 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu